

Hitela je z gore naravnost k zdravniku. Začelo ji je prihajati že slabo, ko se spomni, da mora zabraniti zastrupeni tok k srcu. Trdno je zavezala vrvico okrog noge nad pičenim mestom in bežala dalje.

Komaj je še prišla do zdravnika, ki ji je rano izrezal in namazal z neko tekočino.

Nekaj časa je bilo dobro, a skoro ji je začela noga otekati in morala je v bolnišnico.

Tam so ji jo odrezali in dali drugo, leseno

Od tedaj pa je morala hoditi po svetu in prositi pri dobrih ljudeh miloščine.

„Vendar, to bi že še prenesla“, je rekla nazadnje jokaje. „Le tega ne preboli nikdar to ubogo moje srce, da ni sina več nazaj. Oh, kako bi ga rada še enkrat videla Petnajst let je že tega, kar je bil zadnjič pri meni. To se mi zdi cela večnost. Rada bi trpela še dalje, odpustila bi mu vse, vse; objela bi izgubljenega sina, samo, da bi se še kedaj pokazal pred očetovo kočo. Dan na dan ga čakam, leto za letom mine, pa se ne vrne več.“

Težko govorim drugim ljudem o svojem sinu, ³⁰zdi se mi, da mi je mnogo lažje pri srcu, če še kdo drugi čuti z menoj.“

Ženica je obmolknila in se zamislila.

Za gorami pa je zabobnelo, solnce se je skrilo za črn oblak. Šli smo spravljat seno na kopice, tuja žena pa je žalostno lezla proti vasici ter si brisala potno čelo ali kdovekaj . . .

Slavko Slavič.

Ob kolesu.

Vrti, vrti se kolo
Le naprej po poti,
Naj te cvetka pisana
Čisto nič ne moti!

Vrti, vrti urno se,
Nič se ne spodtikaj.
Urno drobni palčici
V roki se umikaj!

Vrti, vrti se naprej,
Toda ne postrani,
Oj, po gladki stezici
Po zeleni plani!

A ne zvrni se na tla,
Ne zavij mi s pota,
Naj te cvetka pisana
Čisto nič ne moti!

Sokolov.

